

Ett förlorat liv tar ett annat

Hon fingrar lite på koppen. Kaffet är fortfarande alldeles för varmt för att det ska gå att dricka. I en nervös ansträngning att se oberörd ut och lätta upp stämningen i rummet försöker hon ändå ta en klunk, men tvingas ställa ner koppen direkt. Hon känner hur tungan bränts sönder och kan inte längre undgå att se den vitklädda damen i ögonen. Hela situationen är bara överklig. Någon form av panikkänsla börjar sakta smyga sig på och helst skulle hon ta sin jacka och fly ut ur rummet genast. Aldrig mer skulle hon sätta sin fot på denna obehagliga plats. Hon skulle springa allt hon kunde, förbi folket som gett alla fördömande blickar, förbi skolan hon bara passerat den senaste tiden, förbi sitt hus och bort från alla minnen. Ibland kan man känna sig kapabel till att klara precis vad som helst. Men att fly från sig själv är inte möjligt, och framför allt inte mänskligt.

När jag först fick höra vad som hänt blev jag alldeles stel. Hon ringde mig mitt i natten, klockan var säkert tre. Jag kunde inte minnas att hon gjort det förut och förstod direkt att någonting stod illa till. Hon grät jättemycket och lät nästan hysterisk. Jag kunde höra hennes mamma i bakgrunden, Karin lät också mycket skakad och jag förmodade att även hon talade i telefon. Aldrig tidigare hade jag känt mig så förvirrad. Det var som om orden bara försvann ut i universum och min tankeverksamhet stod kvar på noll. Hjärnan uppfattade bara den förtvivalade rösten som ekade genom mitt huvud. I ett febrilt försök att begripa vad som hänt gjorde jag mitt bästa för att lugna ner gråten som bara blev värre och värre. Plötsligt bröts samtalet och allt blev tyst. Det måste ha varit den värsta stunden i mitt liv. Jag har aldrig känt mig så maktlös och liten som då.

Det var aldrig kärlek vid första ögonkastet. Fast å andra sidan tror jag inte på sådant. Känslor är någonting som växer sig starkare med tiden och kärleken måste även den få tid att blomstra. Jag fastnade främst för hans personlighet och charm. Hans ögon lyste alltid upp när jag kom nära och jag lade märke till att han ofta såg sig om på skolgården när han visste att vi båda hade rast. Jag spelade väldigt svärfångad och överlät initiativtagandet till honom. Varför vet jag inte, nu i efterhand inser jag att allting lika gärna kunde ha runnit ut i sanden. Det är märkligt hur saker och ting sedan kom att bli. Han är mitt allt. Utan honom skulle mitt liv troligen se mycket annorlunda ut. Han har gett mig så mycket och jag skulle aldrig byta ut det mot någonting annat i hela världen. Att han sedan tillhörde eliten som alltid hängde med rätt folk, bar de rätta kläderna, festade hårdast och ändå hade bäst betyg såg jag bara som en bonus.

Min första tanke var dumt nog ”hur ska hon kunna fortsätta vara tillsammans med honom?”. Ytligt sett var de det idealiska paret. Man såg dem alltid gå hand i hand och jag som står Lisa så pass nära kan intyga att hon var mycket förälskad. Jag kunde liksom inte föreställa mig hur det skulle bli att möta dem på gatan, han sittandes i rullstol och hon gåendes bredvid. Aldrig mer skulle man se dem hand i hand, det perfekta paret som alltid var på väg någonstans. Vad skulle hända nu? Att ta sig runt skolområdet i rullstol är i princip omöjligt. Vad jag vet finns det bara en rullstolsburen tjej på skolan och hon håller till i ett envåningshus bredvid. Det var tänkt att hon skulle gå i vår klass men man ansåg det bättre att låta henne få egen undervisning. Vi spekulerade i om hon kanske inte var helt riktig i huvudet, för så himla svårt skulle det nog inte ha varit att skaffa fram en ramp eller något.

Få inte panik. Jag får inte få panik. Den vitklädda damen har en mycket sympatisk blick. Att se henne i ögonen är skrämmande, som att bli fångad och nästan trollbunden. -Berätta hur du

känner. -Jag känner mig tom. Alldeles slut. Jag har inte sovit på flera dagar och knappt visat mig ute heller. Jag gråter jämt och jag känner mig jättedålig när jag gör det. Det är ju inte mig det är mest synd om.

Gråten börjar närma sig igen. Att det ens finns tårar kvar är ett mysterium. De kommer alltid olägligt och oftast helt utan anledning. Jag hade lovat mig själv att inte gråta och där ser man hur det gick. Jag avskyr gråt och jag avskyr mig själv när jag känner tårarna falla. Om jag kunde skulle jag gräva ett hål, hoppa ner och täppa igen. Allt för att gömma mig, undvika folks blickar och förtränga det som inträffat. Varje dag hoppas jag att jag lever i en mardröm och att jag snart kommer att vakna upp och med lättnad inse att ingenting hänt. Men smärtan av att veta att det aldrig kommer att ske, att saker och ting förblir som de är och att livet tagit en drastisk vändning är det starkaste jag någonsin upplevt. Jag älskar honom. Det gör jag verkligen. Jag älskade det vi var.

Visst händer det att jag gråter. Jag skäms rätt rejält varje gång. Folk skulle säkert inte tro sina ögon om de såg mig sitta ensam på mitt rum om kvällarna och störttjuta. Det är väl inte direkt bilden de fått av mig sedan tidigare. Jag hängde oftast med grabbarna om kvällarna och många undrar säkert var jag håller hus. De få som inte redan vet, vill säga. Stan är ändå ganska liten och rykten sprids snabbt. De flesta har nog läst om olyckan och det är inte alltför svårt att räkna ut vem den 18-åriga killen kan tänkas vara. De få gånger jag orkat ta mig ut har folk mest stirrat och bara några enstaka har vågat sig fram för att prata. Det tycker jag är jättesynd och för att vara helt ärlig fruktansvärt jobbigt. Mitt självförtroende har fått sig en rejäl knäck. Jag känner mig oerhört sviken av allt och alla. Det är i dessa skeden det går upp för en vilka som egentligen betyder någonting. Kalle var här i fredags och Mattias gick för bara en liten stund sedan. Jag tror ingen av dem förstår hur mycket deras omtanke betyder. De är guld båda två. För övrigt känner jag mig mest som en stor börda för alla runt omkring. Dels för min familj som verkligen anstränger sig för att hjälpa till så gott de kan, men även för Lisa som till min förtvivlan har tagit väldigt hårt på det som hänt. Självklart är jag livrädd för att hon ska lämna mig och i dagsläget är detta ingen omöjlighet. Jag förstår henne och kan inte annat än att acceptera, likväl som jag måste acceptera den livssituation jag befinner mig i nu.

Jag har aldrig sett henne så olycklig som igår. Vi hade bestämt att vi skulle träffas på stan för att ta en fika och bara snacka lite som vi brukade göra. Jag ville bjuda henne på något gott, men redan där insisterade hon och det slutade med att hon nöjde sig med ett glas vatten. Man kunde riktigt se hur trött hon var, flackandet med blicken avslöjade att hon inte sovit på väldigt länge. Jag trodde mig även se att hennes ansikte smalnade av en aning sen sist. Utstrålningen hade förbytts mot en total frånvaro. Det var ungefär som att se rakt igenom en vägg. Jag hade ingen aning om hur jag skulle bete mig. Vad säger man till någon som just råkat ut för en hemsk tragedi? Någon som lever i en mardröm med ständig rädsla för vad som komma skall. Borde jag ha pratat om Johan eller överlåtit valet till henne själv och bara funnits där för att lyssna?

Tankar har börjat skrämma mig på den senaste tiden. De är mina största fiender. När panikkänslorna smyger sig på känns det ibland som att allting svartnar. Trots detta har jag klarat mig från att svimma nästan varje gång. Jag tror att man måste uppleva känslan för att kunna förstå hur mycket kraft som går åt till att tänka dessa negativa tankar. De stänger ner allting annat. Ingenting tycks ha någon betydelse längre. Det är som att leva i en glasskål och inifrån

denna beskåda hur vardagen rullar på precis som vanligt. Hur kan människor andas? Hur kan de skratta? Är det bara jag som lägger märke till att löven börjar gulna och faller ner mot marken?

Jag har väl aldrig direkt tänkt på hur svår vardagen faktiskt är för en funktionshindrad. Det är en ansträngning bara att ta sig runt i hemmet och allting tar betydligt mycket längre tid än förut. Varena förflyttning kräver sin planering och det är inte längre en självklarhet att bara ta på sig jackan och sticka ut. Hindren finns överallt och placerade på de mest otänkbara ställen. Än så länge har jag alltid någon med mig om jag ska någonstans. Har i stort sett inte visat mig ute själv sedan dagen då det hände. Det jobbigaste jag varit med om hittills var för någon vecka sedan när jag och brorsan skulle gå ut och äta tillsammans. Vi besökte flera olika restauranger, men ingen tycktes vara handikappanpassad. Tillslut hade man liksom ingen lust att leta längre vilket slutade med en pizza hemma i soffan. Trevligt hade vi, men tanken på hur det kommer att bli i framtiden skrämmer vettet ur mig.

Vad är det som händer? Vad gör jag för fel? Jag orkar inte bli förföljd av mina egna tankar. Orkar heller inte kämpa mot samvetet som talar till mig dag och natt. Jag hatar mig själv varje dag för att jag inte finns där för honom och för att jag börjar tvivla på mina känslor. Det borde inte vara så. Kärleken ska vara villkorlös och inget ska kunna fördärva den. Det var vad vi lovade varandra. Det är ett enormt bakslag att upptäcka att det man trodde var så starkt och oförstörbart plötsligt känns så tvivelaktigt. Det finns ingen jag hellre skulle spendera livets alla dagar tillsammans med än den där killen som alltid gav mig så varma blickar på skolgården.

Vinden tar tag i sjalen och för femte gången blir hon tvungen att vira om den på nytt. Gubben hinner bli röd innan hon når övergångsstället och återigen blir hon ståendes för att invänta den tunga rusningstrafiken. Människorna är de alla på väg någonstans. Många har troligen slutat jobbet och är lite lagom irriterande på den där blå Audin som får motorstopp precis när det slår om till grönt. Någon kastar sig på tutan direkt, som att det på något vis skulle förbättra situationen. En annan ser sig inte riktigt för i korsningen och undviker en krock med en dryg meters marginal. Vad skulle hända om jag klev rakt ut i vägen utan att se mig om? Skulle någon av förarna hinna reagera, eller är risken att bli påkörd oundviklig? Det skulle vara rättvist att gå Johans öde till mötes. De egoistiska tankarna skulle genast bli mer tillåtna att tänka och om detta kunde innebära att vi fördes samman är det nog värt ett försök. Jag är redo att ta straffet. Överlever jag kommer jag för evigt att bli påmind om uppoffringen och hur mycket han betydde för mig. Blir det annorlunda kommer alla att förstå varför jag fattade beslutet. Förlåt Johan, jag har försökt, men kan inte leva utan dig.

*” När jag söker efter glädje
följer sorgen hack i häl
När jag försöker finna lycka
slutar allting i misär.*

*Den närhet som jag kände
är en livstid härifrån
Minnet av vår kärlek
kommer bli min sista sorg.”*

Försiktigt lägger han rosen på kistan och rullar tillbaka.

